

Οι «λησταί» και ο «πλησίον».

Κυριακή Η' Λουκά (Λουκ. 10,25-37).

του Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αύγουστίνου Καντιώτου

Ακούσατε, αγαπητοί μου, τὸν ἱερό και ἅγιο Εὐαγγέλιο. Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο; Τὸ πιὸ ὠραῖο βιβλίο. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπάρχη στὰ σπίτια, και οἱ γονεῖς και τὰ παιδιὰ νὰ τὸ διαβάζουν κάθε μέρα. Τὸ Εὐαγγέλιο περιέχει τὴ ζωή, τὰ λόγια και τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε ἀπλό. Τὰ λόγια του μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβη κ' ἕνας ἀγράμματος κ' ἕνα παιδὶ τοῦ δημοτικοῦ. Ἔχουν ὅμως βάθος. Εἶνε χρυσάφι, μαργαριτάρια, διαμάντια, λόγια αἰώνια. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «Ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Θὰ ἔρθη δηλαδή μιὰ μέρα πού ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ, τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, ἡ γῆ θὰ γίνῃ ἄνω – κάτω· ἕνα ὅμως θὰ μείνῃ αἰώνιο· τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο περιέχει μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες παραβολὲς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί λέει ἡ παραβολὴ αὐτή;

***

Ἕνας ἄνθρωπος ξεκίνησε ἀπὸ μιὰ πόλι νὰ πάῃ σὲ ἄλλη. Στὸ δρόμο ἔβλεπε τὴ φύσι, ἄκουγε τὰ πουλιά, ἔνιωθε χαρὰ Θεοῦ. Μὰ ξαφνικὰ σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου πετάχτηκαν κάτι λησταὶ με ἄγριες μορφές, πού παραμόνευαν κρυμμένοι. Μόλις τὸν εἶδαν βγῆκαν με τὰ μαχαίρια, τὸν σταμάτησαν, τὸν χτύπησαν, τὸν πλήγωσαν, τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε και μισοσκοτωμένο τὸν ἄφησαν ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Σὲ λίγο φάνηκε νὰ ἔρχεται καβάλλα κάποιος εὐπαρουσίαστος. Ἦταν ἕνας ἱερεὺς τοῦ ναοῦ. Ὁ τραυματισμένος περίμενε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν βοη-

θήση στήν κατάστασι πού βρισκόταν. Σταμάτησε, κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογο, τὸν βοήθησε; Ὁχι δυστυχῶς. Εἶδε τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο θέαμα μὲ τὰ αἷματα, φοβήθηκε, κέντησε τὸ ζῶο του καὶ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Σὲ λίγο νὰ ἕνας ἄλλος ἐρχόταν καβάλλα. Ἦταν «λευῖτης», κάτι δηλαδὴ σὰν τὸ σημερινὸ διαῖκο, ὑπηρέτης πού βοηθοῦσε τοὺς ἱερεῖς στὸ θυσιαστήριο – ἐπομένως τῆς θρησκείας ἄνθρωπος κι αὐτός. Ἔδειξε συμπάθεια, σταμάτησε, βοήθησε; Τίποτα. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ἔφυγε κι αὐτός. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ τραυματισμένος θὰ ξεψυχοῦσε, ἔφταναν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Φώναζε «βοήθεια βοήθεια»! Τὸν ἄκουγαν τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, μὰ δὲν τὸν ἄκουγαν οἱ ἄνθρωποι.

Τότε φάνηκε νὰ ἔρχεται καὶ κάποιος ἄλλος. Αὐτὸς ὅμως —ἀλλοῖμονο ἦταν Σαμαρείτης, ἕνας ξένος δηλαδὴ καὶ μάλιστα ἐχθρός. Ὁχι! σκέφτηκε φοβισμένος ὁ δύστυχος· τώρα ἔφτασε πιά τὸ τέλος μου... Πλησιάζει ὅμως ὁ Σαμαρείτης χωρὶς φονικὰ ὄπλα. Μόλις τὸν βλέπει σταματᾷ καὶ ξεπεζεύει. Σκύβει πάνω του καὶ τοῦ μιλάει μὲ ἀγάπη. Τοῦ πλένει τὶς πληγὲς μὲ κρασί καὶ τὶς ἀλείβει μὲ λάδι, πού εἶχε μαζί του. Τὸν σηκώνει προσεκτικὰ, τὸν ἀνεβάζει στὸ ζῶο του καὶ τὸν ὀδηγεῖ σ' ἕνα πανδοχεῖο, χάνι, νὰ τὸν περιποιηθοῦν ἐκεῖ. Ὅλη νύχτα ἔμεινε στὸ προσκέφαλό του. Καὶ τὸ πρωί, πρὶν φύγη, πλήρωσε τὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε· Ὅ,τι ἄλλο ξοδέψης γι' αὐτόν, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω ὅταν ἐπιστρέψω.

* * *

Αὐτὴ εἶνε ἡ παραβολή. Ποιὸς ἄραγε εἶνε αὐτὸς ὁ ὁδοιπόρος; Ποιοὶ εἶνε οἱ λησταί; Ποιὸς εἶνε ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ λευῖτης; Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Σαμαρείτης πού περιποιήθηκε τὸν τραυματία; Τί νόημα ἔχει αὐτὴ ἡ παραβολή;

Ἄνθρωπος, πού ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ πάη στὸ ἄλλο, εἶνε ὁ καθένας μας. Ξεκινᾷμε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μας νὰ πᾶμε σὲ μιὰ ἄλλη κοιλιὰ, τὴν κοιλιὰ τῆς γῆς. Ξεκινᾷει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ λίκνο, τὴν κούνια, γιὰ νὰ πάη μέχρι τὸν τάφο. Κάθε ἄνθρωπος ὅπου καὶ ἂν κατοικῆ, εἴτε στὸ Βόρειο εἴτε στὸ Νότιο Πόλο εἴτε στὴ Δύσι εἴτε στὴν Ἀνατολή, οἰουδήποτε χρώματος καὶ γλώσσης καὶ καταστάσεως καὶ ἂν εἶνε, εἴτε λευκὸς εἴτε μαῦρος εἴτε κίτρινος, κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἕνας διαβάτης σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

Βαδίζει στὸ δρόμο του. Καὶ ξαφνικὰ Ἄλτ! παρουσιάζονται λησταί. Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ λησταί, πού λείει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Δὲν εἶνε μόνο αὐτοὶ πού ζοῦν στὰ βουνά. Αὐτοὶ εἶνε μικροί. Οἱ μεγάλοι λησταί, πού δὲν τοὺς πιάνει τσιμπίδα καὶ περπατοῦν ἀσύλληπτοι, εἶνε ἄλλοι.

Εἶνε ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμον καὶ διὰ μέσου τῶν ὀργάνων του τυραννεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶνε ἀκόμα οἱ κακοὶ λογισμοί, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη ποὺ τραυματίζουν τὶς ψυχές. Θέλετε παραδείγματα; Κάποιος δούλευε σκληρὰ στὴ Γερμανία, μάζεψε ἓνα μεγάλο ποσό, ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, καὶ σὲ μιὰ νύχτα τοῦ τὰ ἔκλεψαν. Ποιὸς τὸν λήστεψε; Τὸ χαρτί! Πῆγε κ' ἔπαιξε, τοῦ τὰ πῆραν ὅλα, καὶ τὸ πρωί, χωρὶς δραχμὴ στὴν τσέπη, ἦρθε στὴ μητρόπολι κ' ἔκλαιγε. Ὁ ἄλλος πηγαίνει κάθε μέρα καὶ πίνει κρασί καὶ οὔζο, καὶ σάπισαν τὰ σπλάχνα του, καὶ πεθαίνει στὸ νοσοκομεῖο. Ποιὸς τὸν τραυμάτισε; Τὸ ἀλκοόλ. Κάποιος ἄλλος ληστής εἶνε θηλυκός· εἶνε γυναίκα διεφθαρμένη ποὺ θεωρεῖται καλλιτέχνης. Στὴ Φλώρινα ζοῦσε μιὰ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ ἄντρας γύριζε κάθε βράδυ στὸ σπίτι. Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε ν' ἀφήνῃ τὰ παιδιά του ἔρημα, χωρὶς ψωμί καὶ ροῦχο. Τί συνέβη; Μιὰ γυναίκα ἀπ' αὐτὲς τὸν ἔμπλεξε στὸν ἔρωτα σὲ νυχτερινὸ κέντρο. Ὁ καθένας λοιπὸν ἔχει καὶ κάποιο πάθος. Οἱ φοβερώτεροι ὅμως λησταὶ τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε τὰ μεγάλα κράτη. Ἐνας ληστής μὲ μαχαίρι ἢ ὄπλο τί μπορεῖ νὰ κάνῃ; θὰ σκοτώσῃ πέντε – δέκα. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα κράτη, μὲ τοὺς πυρηνικοὺς ἐξοπλισμούς, μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιοῦ θερίζουν χιλιάδες ἀνθρώπινες ζωές. Κρίμα στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια καὶ στὴν πρόοδο· εἴμαστε βάρβαροι λησταί, χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπολίτιστους τῆς ζούγκλας.

Ποιὸς θὰ σῶσῃ λοιπὸν τὸν κόσμον; Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ἀνατολή, βοήθεια ἡ Δύσις, βοήθεια ζητοῦν ὅλοι. Καὶ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα ἱερεῖς καὶ λευῖτες, βασιλεῖς καὶ στρατηγοί, σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, μὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα. Ἐνας μόνον μπορεῖ νὰ σῶσῃ τὸν κόσμον, ἓνας εἶνε ὁ Σωτῆρας, ἓνας μπορεῖ νὰ φέρῃ πραγματικὴ καὶ βαθειὰ ἀλλαγὴ μέσα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ Χριστός, ὁ καλὸς Σαμαρείτης, ὁ «πλησίον». Κοντὰ μας στέκεται ὁ Χριστός, δὲν εἶνε μακριά, κι ἄς εἶνε ἄπειρος. Μὲ πύραυλο νὰ ταξιδεύῃς ἑκατομμύρια χρόνια δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς τὸ ἄκρο τῆς βασιλείας Του· ἀλλὰ εἶνε καὶ τόσο κοντὰ στὴν καρδιά, ὅσο μπορεῖ νὰ τὸν πιστέψῃ ὁ ἀνθρώπος. Εἶνε πολὺ κοντὰ, πιὸ κοντὰ κι ἀπὸ τὴ μάνα σου κι ἀπὸ τὴ γυναῖκα σου κι ἀπὸ τὸ παιδί σου. Καὶ ὅποιος ἔχει τὸ Χριστὸ ἔχει τὸ πᾶν, δὲν ἔχει ἀνάγκη κανέναν ἄλλο. Μὴ στενοχωριέσαι λοιπὸν καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι. Κι ἂν σ' ἀφήσουν ὅλοι καὶ μείνης μόνος στὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου τούτου, νὰ ξέρῃς ὅτι δίπλα σου εἶνε ὁ Χριστός. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶνε τόσο κοντὰ στὸν ἀνθρώπο ὅσο ὁ Χριστός.

Ἀγαπητοί μου· ὅπως ὁ Χριστὸς εἶνε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν πλένει
 μὲ τὸ σωτήριον αἷμα του καὶ τὸν σώζει, ἔτσι κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε
 «πλησίον» σὲ κάθε πονεμένο ἄνθρωπο.

Συχνὰ δυστυχῶς οἱ καρδιές —τὸ λέω μὲ πίκρα— ἀντὶ νὰ ἔχουν
 ἀγάπη τὶς τρώει ἢ ζήλεια. Γιατί ὁ ἄλλος νὰ ἔχη περισσότερα χωράφια;
 γιατί νὰ ἔχη περισσότερα ζῶα; γιατί νὰ ἔχη παιδιὰ ποὺ σπουδάζουν;
 γιατί τὸ κορίτσι του νὰ καλοπαντρευτῆ;... Ἡ ζήλεια εἶνε δαίμονας,
 ληστής φοβερὸς, ποὺ ληστεύει τὸν κόσμο.

Σ' ἓνα χωριὸ ἓνα γέρο 90 χρονῶν τὸν ἄφησαν τελείως παιδιὰ καὶ
 νύφες· τὸν ἔδιωχναν μὲ τὸ ξύλο! Κι αὐτὸς πῆγε μέσα σ' ἓνα στάβλο καὶ
 ζοῦσε μὲ τὶς ἀγελάδες... Πέρασε εὐτυχῶς κάποιος πονετικὸς ἄνθρωπος
 καὶ τὸν ἀνακάλυψε καὶ τὸν πήραμε στὸ ἐκκλησιαστικὸ γηροκομεῖο.
 Πέτρινες καρδιές ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι!

Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Σ' ἓνα ἄλλο χωριὸ παρουσιάστηκε ὁ
 θηλυκὸς ληστής ποὺ λέγαμε, μιὰ ντιζέζ ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη, καὶ μὲ
 τοὺς διαβολικοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τῆς ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς
 ἀνθρώπους μέσα σὲ μιὰ νύχτα — πόσα; Ἐκατὸ χιλιάδες! Τὴν ἄλλη μέρα
 βγῆκε κι ὁ παπᾶς νὰ κἀνη ἔρανο γιὰ κοινωφελῆ σκοπὸ. Καὶ πόσα, λέτε,
 μάζεψε; Πεντακόσες δραχμές! Πέτρινες καρδιές. Δὲ θὰ δοῦμε παρά-
 δεισο. Ὅλα γιὰ τὸ διάβολο, γιὰ τὸ Θεὸ τίποτα.

Τέτοιες καρδιές δὲν θέλει ὁ Χριστὸς. Θέλει καρδιές γεμᾶτες ἀγάπη
 καὶ ἐνδιαφέρον. Θέλει βοήθεια στὸ φτωχό, στὴ χήρα, στὰ ὀρφανὰ. Ἐσὺ
 τρῶς, κοιμᾶσαι· ἔχεις τὴ ζεστασιά σου, τὰ ροῦχα σου, τὶς κουβέρτες
 σου, τὰ πάντα. Σκέψου, ὅτι ἑκατομμύρια παιδιὰ πεθαίνουν στὸν κόσμο
 ἀπὸ τὴν πείνα.

Αὐτὰ μᾶς λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Λέει νὰ γίνουμε καλοὶ
 Σαμαρεῖτες, ὅπως ὁ Χριστὸς. Νὰ εἴμαστε σπλαχνικοί. Νὰ ἔχουμε ἀγάπη
 καὶ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄλλο καὶ νὰ ἀποβάλουμε τὴν κακία καὶ τὸ
 φθόνο κι ὅποιο ἄλλο κακό, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τοῦ
 ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος.

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νικολάου
 Παπαγιάννη – Φλωρίνης τὴν 15-11-1981'.